

Αἶς

[Μια ετήσια γιορτή προς τιμήν του Πλούτωνα, στην οποία μπορούν να συμμετάσχουν μόνο γυναίκες μνημένες τουλάχιστον στα Μικρά Ελευσίνια]

21.09.2016

«Οι Κρύσταλλοι - Σπόροι»

[Ανάγνωση Ορφικού ύμνου του Πλούτωνα]

Είμαστε εδώ, είμαστε 3, 10, 20, 30... είμαστε εδώ.

Ανοίξτε τις Πύλες του Άδη, να κατέβει ο Πλούτων. Γενναίοψυχος, ομβριμόθυμος. Καλύτερος πάντων, αγαθός επόπτης έργων και διανοίας. Πιο αγαθός δεν γίνεται!

Σας καλωσορίζω στον ίσκιο μου, αγαπητές. Πέφτουν αστέρια στον ουρανό. Κοιτάξτε ψηλά με τα μάτια της καρδιάς σας. Δείτε τα πεφταστέρια! Δείτε τα να λαμπραίνουν το νυχτερινό ουρανό. Σαν βολίδες να κινούνται ανάμεσα στους απλανείς αστέρες και να φτάνουν στη Γη. Ένα τέτοιο πεφταστέρι κι εγώ, βρέθηκα κοντά σας απόψε. Γιατί μη νομίζετε ότι τόπος μου είναι μοναχά η Γη. Ζω και στον αιθέρα!

Σας καλωσορίζω και σας ευχαριστώ με την καρδιά μου, που με τιμάτε απόψε. Μικρή γιορτή, τόση δα -αλλά μεγάλη! Είναι τιμή μου να σας έχω κοντά μου.... εκούσια! Αυτό είναι το πρόβλημα των ανθρώπων: φοβούνται. Πώς θα νιώθατε αν σας φοβούνταν οι άνθρωποι και έτρεχαν μακριά από εσάς και θέλατε να τους δείξετε την αγάπη σας αλλά δεν μπορούσατε, γιατί αυτοί λακίζανε τρομαγμένοι; «Θεριό ανήμερο» σου λέει, «ο Άδης, ο Πλούτωνας, «έτοιμος να μας πάρει την ψυχή!» Αυτά όλα όμως τα είπαμε και τα ξαναείπαμε...

Η Άννα άκουσε προσεκτικά δύο -τρεις φορές την περσινή συνάντηση, για να θυμηθεί λέει και να ξέρει τι να πει... Ωραία! Αφού γελάσαμε, μπορούμε να προχωρήσουμε. *[πειρακτικά]*

Σας καλωσορίζω και σας κρατώ στην αγκαλιά μου. Πάρτε με το χέρι σας μια τούφα μαλλιά και φέρτε τα στο στόμα σας. Οραματιστείτε ότι έχει γεμίσει το στόμα σας τρίχες από τα μαλλιά σας. Ποια είναι η αίσθηση που έχετε όταν μασάτε τρίχες; Συνεχίστε! Μην τις καταπιείτε, μόνο μασήστε τις, αφήστε τις στο στόμα σας.

Ένας αγαθοποιός δαίμων. Τίποτε άλλο. Αυτό είμαι για σας. **Ένας καλοκάγαθος, αγαθοποιός θεός.** Στέκομαι στο κέντρο του κύκλου σας και σας κοιτώ με ευλάβεια στα μάτια, περιμένοντας από εσάς μια στάλα αγάπης. Δεν φέρατε λουλούδια στη γιορτή μου... Ίσως μια άλλη φορά. Εγώ δεν αξίζω τόσο όσο ο Δίας... *[γέλια και σχόλια]*... αλλά σας αγαπώ. Θυμηθείτε τα αυτά,

«Αἶς»
Η Γιορτή του Πλούτωνα - 21.09.2016

όταν έρθετε να με συναντήσετε.
[περισσότερα γέλια και σχόλια]

Σας αγαπώ! *[χαμογελώντας]* Ξέρω ότι έχετε το αγαθό στην καρδιά σας, αλλιώς δεν θα ήσασταν εδώ, ούτε εγώ θα ήμουν εδώ. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα είχε γίνει. Θέλω να ξέρετε, ότι απολαμβάνετε της αγάπης μου. Ελάτε στην αγκαλιά μου. Η μορφή μου στο άγαλμα κρατά τον Κέρβερο. Εγώ είμαι εδώ μπροστά σας χωρίς τον Κέρβερο και σας καλώ στην αγκαλιά μου, φιλικά, με μεγάλη αγάπη.

Και αν νιώσετε συγκίνηση, επιτρέψτε της να εκφραστεί. Αυτή η αγάπη είναι που νιώθετε όταν έρχεστε στα δικά μου διαμερίσματα, όταν περνάτε στον Άδη και δεν κουβαλάτε μαζί σας φόβους και μίσος αλλά φως.

Αν τώρα μπορείτε να νιώσετε λίγη αγάπη, θυμηθείτε το, κρατήστε το βαθιά χαραγμένο στο νου σας και την καρδιά σας, γιατί έτσι θα νιώσετε όταν περάσετε την πύλη στη δική μου πλευρά, τόσο οικεία και γλυκά.

«Συμπαθητικά», θα πείτε. Περισσότερο από αυτό. Είναι η μάνα Γη που αγκαλιάζει και πάλι τα παιδιά της. Είναι μία μάνα. Θα πάμε βαθιά σήμερα αλλά θέλω πρώτα να σας ξεκόψω από τις σκέψεις της καθημερινότητας και γι' αυτό παίρνω χρόνο. Μείνετε στην αγκαλιά μου σαν μικρά παιδιά που κάθονται στην αγκαλιά του αγαπημένου τους πατέρα και ακουμπήστε το κεφάλι σας στο στήθος μου και αφουγκραστείτε τον χτύπο της καρδιάς μου. Αυτός είμαι εγώ. Πέρα από οτιδήποτε έχετε διαβάσει ή ακούσει, πέρα από οποιαδήποτε τρομακτική μορφή έχετε δει να με αναπαριστά, αυτός είμαι εγώ.

Και μια που σήμερα είναι η γιορτή μου, σας καλώ να κατεβείτε στο βασίλειό μου για μια μικρή επίσκεψη – για ένα ποτό, βρε αδερφέ. Μείνετε στην αγκαλιά μου, βάλτε το κεφάλι σας στο στήθος μου, έτσι ώστε να μη βλέπετε τριγύρω και αφήστε με να σας οδηγήσω στο βασίλειό μου.

Περνάμε την Πύλη του Άδη τρεις, πέντε, δέκα φορές. Πολλές φορές την περνάω και μπαίνω με την καθεμιά από εσάς ξεχωριστά, ξανά και ξανά, γιατί θέλω να κρατήσετε την αίσθηση του περάσματος. Πάρτε λίγο χρόνο, δώστε λίγο χρόνο στον εαυτό σας, μένοντας με το πρόσωπο στραμμένο στο στήθος μου, μη ζητώντας να δείτε τίποτα από τη διαδρομή, νιώθοντας ασφαλείς στην αγκαλιά μου και απλώς νιώστε την ενέργεια που αλλάζει. Ξανά και ξανά, περνάμε την Πύλη μαζί. Πάρτε δυο λεπτά για να νιώσετε καλύτερα αυτό που συμβαίνει.
[Παύση 2']

Μη γυρίσετε καθόλου το κεφάλι για να δείτε έξω από μένα. Μείνετε εκεί, κουρνιαστείτε. Δεν σας πρέπει να ουρλιάζετε και να κλαίτε, όπως έκανε η Περσεφόνη. Σας τιμώ! Προσεύχομαι για εσάς. Αμφιβάλετε; Όχι, το πιστεύετε.

«Αλλά ένας θεός, σε ποιον να προσεύχεται τάχα;» αναρωτιέται η Άννα. Μάθετε, ότι προσεύχομαι για σας. Προσεύχομαι να μείνετε ικανές, να με αναζητάτε διαρκώς. Να με κοιτάτε στα μάτια, όποτε το απαιτεί η στιγμή και να αποφασίσετε τη μετάβαση, όταν έρθει η ώρα. Σας κρατώ στην αγκαλιά μου, μία – μία ξεχωριστά.

Και τώρα πηγαίνουμε ακόμα πιο βαθιά, έχοντας περάσει το κατώφλι. Εσείς δεν γυρίζετε να κοιτάξετε τριγύρω, μένετε κουρνιασμένες στην αγκαλιά μου. Πηγαίνουμε ακόμα πιο βαθιά μέσα στον Άδη. Ακόμα και αν κατά διαστήματα ένα ψυχρό αεράκι νιώσετε να σας χαϊδεύει, ξέρετε ότι είναι εντάξει – είστε μαζί μου.

Κρατώντας σας στην αγκαλιά μου, μπαίνουμε στη μεγάλη αίθουσα που συναντά κάθε ψυχή ερχόμενη εδώ. Μία μεγάλη, αστραφτερή αίθουσα. Αστραποβολά. Και επειδή αστράφτει έτσι, οι σκιές γίνονται ακόμα πιο έντονες. **Είναι η αίθουσα των φόβων.** Κρατήστε το κεφάλι σας χωμένο στο στήθος μου. Μη κοιτάξετε τριγύρω! **Θυμόσατε τι σας είχα πει; Εγώ είμαι η συνέχεια της συνειδήσης. Εγώ είμαι το συνεχές. Γι' αυτό σας ζητώ να μείνετε τώρα στραμμένες σε μένα, στην καρδιά μου. Μην κοιτάξετε γύρω! Οι εικόνες είναι ψευδείς.** Ο χώρος, όπως τον βιώνετε στη γη, είναι κατακερματισμένος, δεν είναι συνεχής. Οι μορφές είναι κατακερματισμένες, είναι χωριστές η μία από την άλλη. Και στον Άδη ακόμα, σ' αυτά τα πρώτα στάδια, υπερισχύει η μορφή. Υπερισχύει το παιχνίδι του φωτός και του σκότους, υπερισχύουν οι σκιές. Αλλά εσείς γνωρίζετε και με εμπιστεύεστε, έτσι δεν είναι; Μείνετε στραμμένες σε μένα. Αγκαλιάστε με. Δεν σας κάνει κόπο!

Προχωράμε. Φύγαμε από την αίθουσα των φόβων. Κινούμαστε σε ένα μακρύ διάδρομο, σκοτεινό. Γλιστράμε. Δεν περπατώ στον Άδη, γλιστρώ. Ρέω. Όπως ρέουν οι σκιές. Ένα μακρύ κανάλι, ένας μακρύς διάδρομος. Κινούμαστε γρήγορα μέσα σ' αυτόν. Είναι πολύ μακρύς.

Κινούμαστε στον μακρύ διάδρομο με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα. Φτάνουμε να κινούμαστε με την ταχύτητα του φωτός. Δεν βλέπετε τίποτα, γιατί είστε στραμμένες στο στήθος μου. Νιώθετε την κίνηση, νιώθετε την ταχύτητα. Ρέουμε με ταχύτητα. Εστιαστείτε σε μένα. Κινούμαστε διαρκώς. Μακρύς ο δρόμος. Πού μπορεί να σε βγάλει αυτός ο τεράστιος, μακρύς διάδρομος; Να κινείσαι με την ταχύτητα του φωτός και να μην φτάνεις ακόμα πουθενά; Εμπιστοσύνη. Δείξε εμπιστοσύνη.

Στο άλλο άκρο του καθρέφτη, υπάρχει μία τρύπα. Δεν φτάσαμε ακόμα εκεί. Ελαττώνουμε την ταχύτητά μας, γιατί πρέπει τώρα να περάσουμε από την **αίθουσα των κρυστάλλων.** Τεράστια απόσταση υπάρχει ανάμεσα στην είσοδο και την έξοδο αυτής της αίθουσας. Παντού κρύσταλλοι. Κρυσταλλικές μορφές. Κρύσταλλοι με πολλές όψεις. Κάτι σας θυμίζει αυτή η περιγραφή, έτσι δεν είναι; Σε κάποιες από εσάς κάτι θυμίζει. Και όμως, δεν είναι ακριβώς αυτό. Κάποιες ίσως σκεφτούν το σπήλαιο των κρυστάλλων, εκεί που φυλάσσονται οι μνήμες της ενσάρκωσής σας. Και όμως, δεν είναι ακριβώς αυτό. Εκείνος ο χώρος προβλέφθηκε σε μία αποκάλυψη του Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας, ως ένας χώρος που γράφονται οι μνήμες όλων των ενσάρκώσεών σας και όλα σας τα σχέδια. Απέχει πολύ από το να είναι αλήθεια, με τον τρόπο ακριβώς που περιγράφηκε. Αληθεύει σε ένα βαθμό αλλά δεν είναι αυτό που έχετε στο νου σας ακριβώς. Ας προχωρήσουμε.

Η αίθουσα των κρυστάλλων κατανέμεται σε χώρους στους οποίους, η καθεμιά σας και ο καθένας μπορεί να βρει έναν ιδιαίτερο τόπο, ένα ιδιαίτερο σημείο, στο οποίο συνηχεί. Μπορεί να βρείτε ένα ιδιαίτερο σημείο μέσα στην αίθουσα, σε κάποιον από τους πολλαπλούς χώρους της, ένα σημείο

στο οποίο αντιλαμβάνεστε ότι συνηχείτε με τους κρυστάλλους που υπάρχουν γύρω σας. **Κάθε κρύσταλλος είναι απομονωμένος από τον άλλον, δεν αγγίζουν ο ένας τον άλλον. Είναι όρθιοι κι εσείς κινείστε ανάμεσά τους.**

Συνήχηση.

Είναι το πρώτο σημείο που σας άφησα να φύγετε από την αγκαλιά μου. Θέλω να δείτε και να νιώσετε την επαφή σας με τους κρυστάλλους σας. Η κρυσταλλική ουσία παραπέμπει σε άλλες διαστάσεις, σε άλλα σύμπαντα. **Τα δεδομένα που έχετε όσοι/όσες κατοικείτε στη Γη, είναι λειψά. Λείπουν σημαντικοί κρίκοι. Κάθε κρύσταλλος από αυτούς, οδηγεί σε μία διάσταση. Σε μία διάσταση του Εγώ. Σε μία διάσταση του Εγώ Είμαι. Συνηχείτε με τους κρυστάλλους, που αντιστοιχούν στις διαστάσεις του «Εγώ Είμαι» που σας ανήκουν.** Κρύσταλλοι ψηλοί, μεγάλοι, άλλοι πιο μικροί, κάποιοι λίγο σφαιρικοί συνήθως, μακρόστενοι, φαλλικοί όπως θα λέγατε. Βρήκατε τον κρύσταλλό σας; Στέκεστε δίπλα ή μπροστά σε έναν κρύσταλλο που νιώθετε ότι συνηχείτε μαζί του; **Αυτοί οι κρύσταλλοι παράγουν έναν ήχο – το ίδιο κι εσείς.** Σταθείτε στον κρύσταλλο, έναν κατ' αρχάς, και νιώστε τη δόνησή του και δώστε στον εαυτό σας την ευκαιρία να νιώσει τη δική του δόνηση. **Νιώστε τη συνήχησή σας.**

Οι κρύσταλλοι που σας περιγράφω, είναι καθαροί. Είναι για σας το δυναμικό; Ούτε αυτό. Έχουν την ικανότητα, τη δυνατότητα, να σας συνδέσουν με άλλα σύμπαντα. **Όταν βρείτε τον κρύσταλλο με τον οποίο συνηχείτε και νιώσετε το συντονισμό σας, ανοίγει μια πύλη στην οποία περνάτε σε μία άλλη διάσταση, θα λέγατε, μια άλλη πραγματικότητα. Εκεί, σ' εκείνη την πραγματικότητα, καθορίζετε το σχέδιο της ψυχής σας. Εκεί διαμορφώνετε το εγώ της επόμενης ενσάρκωσης.**

Ρέει ο χρόνος κι εσείς ταξιδεύετε επάνω του, μακάριοι ταξιδιώτες, πάνω σε μια... βάρκα. Μέσα σε μια βάρκα ταξιδεύετε στο ποτάμι του χρόνου. Εκεί σχεδιάζετε τα σημεία εστίασης. Παρελθόν, παρόν, μέλλον. Τίποτα δεν υπάρχει εδώ. Όταν ολοκληρωθεί το σχέδιο και εντυπωθεί στον πυρήνα του κρυστάλλου, συνεχίζετε.

Σας μεταφέρω τον πυρήνα της αλήθειας. Ακούγονται συγκρούσεις, ακούγονται διαμάχες. «Είναι, δεν είναι, μπορεί να είναι;» Ξεχωριστά η καθεμιά σας, με το δικό της ρυθμό, επιστρέφει μπροστά στον κρύσταλλο. Ας συνεχίσουμε.

«Πού είναι οι αγαπημένοι μας;» με ρωτά κάποια. «Πού είναι η οικογένεια; Πού είναι εκείνοι με τους οποίους ζήσαμε, εκείνοι τους οποίους γνωρίσαμε;» Αυτή η ερώτηση υποδηλώνει ότι λίγα κατάλαβες και ότι δεν μπορείς να δεχτείς την αλήθεια που προοιωνίζεται... δεν μπορείς!

Δεν σας ζητώ να πιστέψετε, αυτά που σας λέω και σας δείχνω. Σας ζητώ να τα θυμόσαστε, την κατάλληλη στιγμή. Γιατί τότε πραγματικά θα σας εξυπηρετήσουν. Το τι επιλέγετε να θυμηθείτε και τι όχι, σχετίζεται με το γήινο σενάριό σας. Το τι επιλέγετε να θυμηθείτε εδώ στη Γη που ζείτε και να αποδεχθείτε. Εκείνη την ώρα όμως, που θα περάσετε στο δικό μου χώρο, **θυμηθείτε τα.**

Ο σχεδιασμός ολοκληρώνεται, όταν κάθε ψυχή βάλει το κομμάτι που της ανήκει στην ύλη. Όταν το σπείρει. Ποια νομίζετε ότι είναι η σπορά; Οι γαμέτες που σχηματίζουν το πρωταρχικό κύτταρό σας; Το αρχικό κύτταρο στην κοιλιά της μητέρας σας; Ποια είναι η σπορά; Δεν είναι αυτή. **Αυτή είναι η εκδίκηση της ύλης.** Χρησιμοποίησα μία δύσκολη λέξη για σας – θα την καταλάβετε αργότερα.

Η σπορά γίνεται σ' αυτό το κρυσταλλικό πεδίο. Πρώτα δημιουργείται ο πυρήνας και όλα τα άλλα έπονται. Μέσω αυτών των κρυστάλλων άλλωστε, συνειδητοποιηθήκατε στη Γη. Μέσω αυτών των κρυστάλλων φέρατε τις ενέργειές σας στη Γη. Εκεί βρίσκεται η ενέργεια. Η αίθουσα των κρυστάλλων φαντάζει τεράστια στα γήινα μάτια σας και όμως δεν είναι παρά ένα σπυρί σιτάρι.

Ας προχωρήσουμε. Ελάτε πάλι στην αγκαλιά μου. Κουρνιάστε στην αγκαλιά μου και στρέψτε το κεφάλι σας στο στήθος μου, για να μη βλέπετε τις σκιές και τρομάζετε. Μείνετε εστιασμένες σε μένα. Σήμερα είμαι σύντροφος και οδηγός σας.

Στο άλλο άκρο της αίθουσας των κρυστάλλων, αυτού του θαλάμου, υπάρχει μία έξοδος. Ας φτάσουμε μέχρι εκεί. Σιγά – σιγά περπατώ ανάμεσα στους κρυστάλλους, κρατώντας σας στην αγκαλιά μου. Βγαίνω από την πύλη εξόδου. Πού βρισκόμαστε τάχα; Βρισκόμαστε σε μια αγκαλιά. Στη μητρική αγκαλιά. Βρισκόμαστε τώρα, στον πυρήνα της ύπαρξής σας στη Γη. **Βρισκόμαστε στο πρώτο κύτταρο, μέσα στη μήτρα.**

Έκθεση. Νιώθετε εκτεθειμένες.

Παραμείνετε όμως στην αγκαλιά μου. Δεν διακόπτεται εδώ η σύνδεσή μας. Μείνετε στην αγκαλιά της μητέρας. Η ιστορία μου φαίνεται στα μάτια σας να παρουσιάζει ορισμένα κενά. Τι γίνεται; Δεν υπάρχουν κενά. Δεν υπάρχει κανένα κενό. Μπήκατε και βγήκατε. Με συνοπτικές διαδικασίες.

«Μα, ο χρόνος που χρειαζόμαστε για την υποδοχή μας και την αφομοίωση των εμπειριών μας και την κάθαρσή μας, ο χρόνος που χρειαζόμαστε για να δουλέψουμε στα εσωτερικά πεδία με άλλες ψυχές, να κάνουμε τα σχέδιά μας, να ταξιδέψουμε στο σύμπαν, πού είναι; Πότε έγιναν όλα αυτά;» Θυμηθείτε, τι σας είπα; Ο Άδης είναι η συνέχεια της συνείδησης. Εγώ είμαι η συνέχεια της συνείδησης. Για κάποιο λόγο, περιμένετε το βίωμα στον Άδη να είναι σε χρόνους γήινους. Δεν μπορεί να γίνει αυτό.

Το πρώτο που αντιμετωπίζετε είναι οι φόβοι σας. Το δεύτερο, εγώ. Δηλαδή, η ίδια η συνέχεια της ύπαρξής σας. Και ο κρύσταλλος, μέγιστο αγαθό. Όλα γίνονται μέσα από εκεί. Φίλτρο που διηθεί. Πύλη μέσα από την οποία διέρχεστε σε άλλα σύμπαντα. Έρχεστε σε επαφή με άλλες πληροφορίες. Έρχεστε σε επαφή με την Εγώ Είμι Παρουσία που βρίσκεται σε άλλη διάσταση. Σε όλο αυτό, εγώ διαμορφώνω τη γέφυρα πάνω στην οποία βαδίζετε. **Είμαι η γέφυρα, μέσα από την οποία περνάτε από την πύλη του θανάτου στην πύλη της επόμενης ζωής.**

Ο χρόνος στη Γη είναι χρήμα. Στον Άδη, ο χρόνος ρέει όπως ρέει η συνείδησή

σας. **Όταν εσείς, βυθισμένοι στους φόβους σας, καταρρέετε στην πρώτη αίθουσα των φόβων, ο χρόνος μεγεθύνεται.** Χρειάζεστε πάρα πολύ χρόνο για να περάσετε μέσα από την κάθαρση και να φτάσετε στη λύτρωση από τους φόβους σας. **Οι άλλες διαστάσεις δεν παίζουν, έχουν τους δικούς τους νόμους. Και οι νόμοι τους είναι τόσο ισχυροί όσο και του γήινου πεδίου. Ο χρόνος εσωτερικά εξαρτάται από τη ροή της συνείδησής σας.**

Όταν ανάλαφρες κινείστε και τρέχοντας φεύγετε από την αίθουσα των φόβων και φτάνετε στην αίθουσα των κρυστάλλων, ο χρόνος προσωρινά παύει να υφίσταται. Μέσα από τις πύλες των κρυστάλλων περνάτε σε ένα άλλο σύμπαν και εκείνο είναι το αυστηρώς προσωπικό σας σύμπαν. Κανένας δεν μπορεί να παρέμβει εκεί. Δεν υπάρχει κανένας για να παρέμβει. Είστε εσείς, είναι ο δικός σας νόμος.

Όλα γίνονται εκεί. Τα πάντα! Εκεί λαμβάνονται όλες οι αποφάσεις, **εκεί ισχύει κάποιος χρόνος, που δεν σας είναι αντιληπτός. Ο χρόνος που ισχύει εκεί αλλάζει την ώρα που εσείς περνάτε πάλι το κατώφλι προς την πλευρά της Γης. Ξεχνάτε άμεσα εκείνο το χρόνο. Τον ξεχνάτε, γιατί ο χρόνος εκεί έχει πολλές κατευθύνσεις.** Και η πραγματικότητά του δεν ταιριάζει με την πραγματικότητα της Γης στην οποία μπαίνετε. Πρέπει, ένα από τα δύο να ξεχαστεί. Η λήθη βοηθά. Βοηθά την προσαρμογή σας. Οι γραμμές του χρόνου εκεί, στο δικό σας σύμπαν έχουν πολλαπλές κατευθύνσεις, πολλά νήματα χρόνου πλέκουν ένα κουβάρι που δύσκολα μπορείς να ξετυλίξεις, όταν δεν είσαι εσύ το κέντρο αυτού του σύμπαντος. Αυτό που στο κέντρο του σύμπαντος φαίνεται πολύ κατανοητό, σ' εκείνους που είναι έξω από αυτό είναι απρόσιτο, ακατανόητο, 'μη δυνάμενο να γνωσθεί'.

Όλη εργασία γίνεται εκεί. Και θα είναι σίγουρα μεγάλη η απορία σας για το τι ακριβώς είναι η εργασία που γίνεται εκεί, «Τι μας δείχνεις τώρα Πλούτωνα; Τη διάσταση της Εγώ Ειμί Παρουσίας; Ένα σύμπαν;». Η κρυσταλλική ενέργεια, η ενέργεια του κρυστάλλου με την οποία συνηχείτε, διαμορφώνεται βάσει των ειρμών του συγκεκριμένου σύμπαντος. Μήπως τώρα καταλαβαίνετε καλύτερα; Τώρα που σας μιλώ για ειρμούς -ειρμούς της Θείας Σκέψης;

Μείνετε στην αγκαλιά μου, κουρνιαστείτε στην αγκαλιά μου, μη κοιτάζετε προς τα έξω. **Σας περιέγραψα τη διαδρομή κάποιου, που μπορεί να με εμπιστευτεί αρκετά κατά την είσοδό του στον Άδη. Όχι τη διαδρομή εκείνων που κάνουν τη μετάβαση ανέτοιμοι, χωρίς να έχουν προετοιμαστεί δηλαδή αρκετά.** Σ' εκείνη την περίπτωση που κάποιος δεν έχει κάνει την απαραίτητη προετοιμασία, τα πράγματα διαφέρουν πολύ. Πολύς χρόνος χρειάζεται -και γήινος χρόνος-, για να επεξεργαστούν όλα όσα κουβαλούν στην αίθουσα των σκιών και των φόβων. Και ο δρόμος που διανύσαμε μέχρι την αίθουσα των κρυστάλλων, με την ταχύτητα του φωτός, φανταστείτε πόσο μεγάλος μπορεί να είναι, πόσο περίπλοκος, λαβυρινθώδης και πόσα καθρεφτίσματα έχει να προσφέρει στον αδαή.

Αυτά θέλω να θυμηθείτε την ώρα της μετάβασης όλες -και όλοι ακόμα. Όλοι οι μνημένοι. **Δεν υπάρχει χρόνος ανάμεσα στον τάφο και τη μήτρα. Ο χρόνος έχει να κάνει με αυτά που εσείς θέλετε να επεξεργαστείτε.**

Ακούω την Άννα να προβάλλει αντιρρήσεις και ερωτήσεις και είμαι σίγουρος ότι έχετε κι εσείς πολλά να ρωτήσετε. Κάντε ένα διάλειμμα πέντε λεπτών και θα επανέλθουμε για ερωτήσεις και απαντήσεις.

[Μεσολαβεί διάλειμμα]

Ερωταπαντήσεις:

Ερώτηση 1^η: Όταν περάσαμε την πρώτη αίθουσα, την αίθουσα των φόβων, αν θυμάμαι καλά, μας είπε να είμαστε εστιασμένοι στην αγκαλιά του και να μην κοιτάξουμε. Οπότε σημαίνει ότι στο πεδίο των φόβων δεν επιδιώκουμε να τους δούμε; Είναι καλό να περάσουμε εν υπνώσει και να προχωρήσουμε; Γιατί γήινα λέμε «να τους δεις, να τους κατανοήσεις» κ.λπ.

Άννα: Επέμεινε να μείνουμε έτσι σε όλη τη διαδικασία αλλά θυμάμαι ότι είπε επίσης -το είπε και πέρυσι, το άκουσα στο ηχητικό αλλά το επανέλαβε τώρα- ότι αυτός είναι η συνέχεια της συνείδησης. Όταν στέκεσαι εκεί... όταν έβλεπα τον εαυτό μου π.χ. να είμαι κουρνιασμένη εκεί στην καρδιά του, είναι σαν να εστιάζομαι στο συνεχές της συνείδησης. Δεν εστιάζομαι στις μορφές έξω - που πάλι εσωτερικές θα ήταν αλλά... ήταν μορφές. Εκεί δεν έβλεπα κάτι αλλά βίωνα την πορεία, βίωνα τη ροή χωρίς να βλέπω μορφές. Γιατί βλέποντας μορφές, νιώθεις τον κατακερματισμό του χώρου. Μπήκαμε σε άλλο τρόπο.

Ερώτηση 2^η: Έχει σχέση τάχα αυτό που ρώτησε η Ρ. με τον Ορφέα; Που του είπε: «Να μην κοιτάξεις πίσω»; Και γύρισε και είδε και την έχασε.

Ρ.: Αλλά όταν μπεις στην αίθουσα των κρυστάλλων, εκεί κοιτάζεις.

Λ.: Εγώ απ' όλα αυτά κατάλαβα ότι μας έβαλε σε μία διαδρομή, μας έδειξε... μας έβαλε και στη διαδικασία να προχωρήσουμε στο μέλλον -παρεθόν, παρόν, μέλλον είπε- και ζήτησε να το θυμηθούμε όταν έρθει η ώρα. Γι' αυτό προχωρήσαμε και στους κρυστάλλους, εκεί βάλαμε το σπόρο.

Άννα: Ναι. Έχει μείνει αναπάντητη η ερώτηση της Ρ.

Ερώτηση 3^η: Έχω και μια άλλη ερώτηση. Μπερδεύτηκα λίγο. Βρισκόμαστε στη γέννηση χωρίς να μεσολαβήσει χρόνος ενδιάμεσος; Κάπου εκεί έχω κολλήσει. Εγώ δεν το κατάλαβα, δεν ξέρω αν μπορείτε εσείς να μου το εξηγήσετε.

Άννα: Μετέφερε αυτό που είπε πολλές φορές στην επικοινωνία, ότι δεν υπάρχει χρόνος. **Ο χρόνος εξαρτάται από αυτά που θέλεις να κάνεις. Δεν υπάρχει χρόνος όπως εδώ περνώντας την πύλη του Άδη. Στην αίθουσα των φόβων μπορείς να μείνεις πάρα πολύ καιρό, βλέποντας τις αντανakλάσεις σου, το ίδιο και στον διάδρομο που οδηγεί στο άλλο πεδίο, που τρέχαμε με την ταχύτητα του φωτός και δεν φτάναμε.** Και εκεί πέρα μπορείς να πάρεις απίστευτα πολύ χρόνο αλλά μπορεί να μην πάρεις και καθόλου χρόνο. Δεν υπάρχει χρόνος. Και όσον αφορά το χώρο της Εγώ Ειμί Παρουσίας, που είναι το προσωπικό σύμπαν του καθενός, εκεί υπάρχουν

πάρα πολλές γραμμές χρόνων ταυτόχρονα, γιατί πλάθονται πολλά σενάρια.

P.: δηλαδή εννοούσε ότι χρόνο έχουμε μόνο εδώ;

Άννα: Στο γήινο πεδίο υπάρχει ο γραμμικός χρόνος, αυτό είναι κάτι 'standard', έτσι; Είναι δεδομένο. Εσωτερικά ο χρόνος δεν υπάρχει σαν μία οντότητα όπως εδώ αλλά εξαρτάται από το δικό μας ρυθμό, από αυτό που εμείς νιώθουμε την ανάγκη να κάνουμε. Μένουμε στους φόβους; Είναι ένα πολύ μεταβλητό μέγεθος. Όσον αφορά στο άλλο πεδίο, στους κρυστάλλους της Εγώ Ειμί Παρουσίας, είναι όλοι οι χρόνοι μαζί. Λοιπόν, ας μπορούμε να ρωτήσουμε.

Απάντηση:

Δεν υπάρχει χρόνος μπαίνοντας στην πύλη του Άδη, μέχρι να βγείτε από εκεί. Στην αίθουσα των κρυστάλλων επίσης δεν υπάρχει χρόνος. Υπάρχουν χρόνοι περνώντας τις πύλες των κρυστάλλων. Στο ενδιάμεσο διάστημα ο χρόνος διαμορφώνεται διαρκώς από τη ροή της ενέργειάς σας. Αν σκαλώνετε, ο χρόνος επιβραδύνεται.

Άννα: Μου το δείχνει και προσπαθώ να το καταλάβω. Το ενδιάμεσο έχει να κάνει με τον τρόπο που ρέουμε. Αν η ενέργεια ρέει ανεμπόδιστα, δεν υφίσταται. Αν κολλάμε σε φόβους, διαδικασίες κ.λπ., εκεί μεγεθύνεται. Το χαρακτηριστικό είναι αυτό, ότι και στο πεδίο των κρυστάλλων δεν υπάρχει χρόνος αλλά υπάρχει μέσα στους κρυστάλλους, όταν περάσουμε την πύλη.

Συνέχεια απάντησης:

Ο λόγος που δεν υπάρχει χρόνος εκεί είναι επειδή, όπως σας είχα εξηγήσει, υφίσταται το συνεχές της συνείδησης. Υπάρχει η συνέχεια της συνείδησης. Ροή. **Όταν ρέει, η συνείδηση καθορίζει το χρόνο. Όταν μπαίνει σε μορφή, υπόκειται σε άλλες δυνάμεις.** Δεν θέλησα να σας βάλω στη δοκιμασία των φόβων, αφενός γιατί έχετε βιώσει ήδη αρκετούς και είναι ένα θέμα με το οποίο συνεχίζετε να δουλεύετε και, αφετέρου, για να έχουμε χρόνο να μείνετε περισσότερο στην αίθουσα των κρυστάλλων. Ήταν ζητούμενο να εστιαστείτε σε μένα, ως Συνεχές.

Ερώτηση 4^η: Εγώ θέλω να δω αν καταλαβαίνω σωστά. Απ' όλη αυτή τη διαδικασία που μας έβαλε ο Άδης, θάνατος/γέννηση, αν κάποια ψυχή θέλει να φύγει και να επανέλθει, να πάρει ένα συγκεκριμένο μάθημα και να έρθει σε σύντομο χρονικό διάστημα πίσω -για παράδειγμα, θέλω να έρθω σαν ο εγγονός μου κ.λπ.- και αυτό δεν έχει σχέση με το χρόνο που ειπώθηκε;

Άννα: Ναι, αλλά και αυτό εξαρτάται από τη ροή. Αν υπάρχει αυτή η ροή θα έρθεις γρήγορα. Το αν θα ενσαρκωθεί γρήγορα για να γίνει ο εγγονός της ή αν θα γεννηθεί μετά από εκατό χρόνια, έχει να κάνει με τον γήινο χρόνο, όχι με τον χρόνο του εσωτερικού συνεχούς. Εκεί είναι άλλο πράγμα. Επειδή υπάρχει συνέχεια, φαίνεται σαν μία στιγμή. Εδώ, επειδή δεν υπάρχει συνέχεια, φαίνεται σαν μία γραμμική ακολουθία που σπάζει: μπαίνω, βγαίνω, κάνω, πόσες φορές γυρίζω γύρω από τον ήλιο, κ.λπ. Δεν έχουν σχέση. Εκεί ο χρόνος είναι μηδενικός και εδώ μπορεί να φανεί οποιαδήποτε στιγμή. Αυτή την

αντίληψη είχα μέσα, πολύ έντονη και καθαρή, την ώρα που το έλεγε.

Ερώτηση 5^η: Η βασική ερώτηση είναι: πες ότι εγώ είμαι ενενήντα χρονών και φεύγω. Το ζητούμενο είναι να χωθώ στην αγκαλιά του και να φύγω με αυτόν τον τρόπο;

Άννα: Εγώ μια χαρά θα το έκανα! Ναι, αυτό είπε.

Ερώτηση 5^η: Γιατί όμως, αυτό δεν σημαίνει φόβο;

Άννα: Είναι μία τεχνική!

Απάντηση:

Τον Δία θα φωνάξεις ή εμένα;

Σ.: Είναι το ίδιο! *[γέλια]*

Απάντηση:

Να αγαπάτε. Όταν αγαπάτε, συντονίζεστε μαζί μας. Είτε φωνάξεις εμένα είτε τον Δία, είναι το ίδιο. Αλλά ο Δίας είναι εκεί ψηλά και δεν ακούει.... Εγώ θα έρθω.

[γέλια]

Να το κάνετε. Καλέστε εμένα... Τόσα λουλούδια που μου φέρνετε, θα ανταποκριθώ! *[πειρακτικά]*

[πολλά γέλια και σχόλια για το γεγονός ότι ξεχάσαμε να του προσφέρουμε λουλούδια.]

Ερώτηση 6^η: Είπε κάτι για τους αγαπημένους μας, πού βρίσκονται. Είναι η συνέχεια της συνείδησής μας ή βρίσκονται στους κρυστάλλους;

Απάντηση:

Είναι εκεί, μέσα στη διάσταση του κρυστάλλου και είναι η Οικογένεια.

Ερώτηση 7^η: Το πεδίο των κρυστάλλων έχεις σχέση με τους Πλειάδειους;

Απάντηση:

Όχι. Οι Πλειάδειοι είναι σε άλλες ενέργειες. Εσύ μπορεί να έχεις εμπειρία στις Πλειάδες και να θεωρείσαι Πλειάδεια αλλά είναι έτερον εκάτερον. Σ' αυτό που περιγράφουμε, είδατε την κίνηση της ψυχής μέσα από την ύλη. Την είσοδο και την έξοδο της στην ύλη. Αυτό θα πρέπει κάτι να σας λέει. Θα πρέπει να είναι πολύ διαφωτιστικό για σας. Δεν εξαντλούνται εδώ τα πάντα αλλά εδώ ενσαρκώνεστε. Το τι γίνεται από εδώ και μετά, θα το δούμε μια άλλη φορά.

Ερώτηση 8^η: Αυτή η αίθουσα των κρυστάλλων... έχουν καμία σχέση με εκείνους που είναι στο κέντρο της Γης;

Απάντηση: Έχει μία σχέση αλλά δεν είναι το ίδιο. Οικογένεια. Αρκεί.

Ερώτηση 9^η: Αυτό το σπήλαιο που αναφέρει ο L.C. στα βιβλία του Κρύων, δεν το έχω καταλάβει καλά. Δεν είναι ότι θα βρούμε κάτι αλλά είχε ειπωθεί ότι είναι κάπου στο Κουμράν; Τι εννοούσε «δεν είναι αυτό»;

Άννα: Αυτό που περιγράφει ο Κρύων και ο Λη Κάρολ, είναι πως είναι κρύσταλλοι στους οποίους είναι αποθηκευμένες οι πληροφορίες μας και όλα τα σενάρια που έχουμε φτιάξει και ζήσει. Εδώ λέει ότι, ο κρύσταλλος με τον οποίο συνηχούμε είναι πύλη προς το δικό μας, προσωπικό σύμπαν, όπου γίνονται όλα. Είναι σε ένα άλλο πεδίο. Να το ρωτήσω όμως, γιατί τώρα που προσπαθώ να το εξηγήσω μου αφήνει κάποια κενά.

Απάντηση:

Μην προσπαθείτε να έρθετε... αυτή είναι η διαφορά... Μην προσπαθείτε να έρθετε σε επαφή με αυτόν τον κρύσταλλο εδώ, για να δείτε τα σχέδια της ψυχής σας. Δεν θα σας βγάλει πουθενά. Σας έδειξα τον τρόπο με τον οποίο περνάτε σε ένα άλλο πεδίο. Το σπήλαιο των κρυστάλλων για το οποίο μιλάτε, είναι κάτι άλλο, που δεν υφίσταται ακριβώς ως τέτοιο. Είναι μία συμβολική απεικόνιση μιας βαθύτερης κατάστασης και διεργασίας. Μην μπερδεύετε τους κρυστάλλους!

Ερώτηση 10^η: Σε σχέση με αυτό τώρα... έχει καμία σχέση με αυτό που μας ειπώθηκε από τον Ποσειδώνα το καλοκαίρι, στο Αιγαίο;

Απάντηση: Ανοίγεις την κατάψυξη και βγάζεις ένα κιλό κιμά. Έχεις τον κιμά. Πηγαίνεις στο ράφι και παίρνεις τον Τσελεμεντέ. Έχει δύο-τρεις συνταγές. Αποφασίζεις να χρησιμοποιήσεις μία από αυτές. Ο κιμάς φτιάχνεται. Τον μαγειρεύεις. Σε ποια ιδέα αντιστοιχεί; Από τις τρεις συνταγές που είχες, χρησιμοποίησες μία. Έχεις πια τον μαγειρεμένο κιμά. Σε ποιο σενάριο αντιστοιχεί; Σε ποια ιδέα αντιστοιχεί; Είναι ένα παράδειγμα για να καταλάβεις ότι αυτό για το οποίο μιλάς, είναι το αποτέλεσμα μιας σειράς ενσαρκώσεων παλαιότερης, μιας σειράς σεναρίων. Τελεία. Δεν είναι η ίδια η συνταγή. Δεν είναι η αρχική πληροφορία της ψυχής. Καταλαβαίνεις;

Χ.: Δεν κατάλαβα.

Άννα: Θέλει να σου πει... Δόθηκε μια πληροφορία για το πηγάδι στο οποίο κρύψαμε πληροφορίες που γράψαμε κάπου, σε ένα φύλλο χρυσού, κάτι... αυτό τι σχέση μπορεί να έχει με τους κρυστάλλους της ψυχής; Εσύ πες. Είναι το γήινο αποτέλεσμα ενός παλαιότερου γήινου σεναρίου. Τα κρύψαμε αυτά, ωραία. Τελεία. Αυτό που σου περιγράφει τώρα, είναι ένας κρύσταλλος, ένα σπήλαιο σε ένα ιδεατό μέρος -δεν ξέρω πόσο ιδεατό και πόσο πραγματικό-, μέσα από το οποίο, σαν πύλη, περνάς στο δικό σου προσωπικό σύμπαν. Τι σχέση μπορεί να έχουν τα δύο; Δεν έχουν σχέση.

Αν δεν έχουμε άλλη ερώτηση, πρέπει να προχωρήσουμε...

Μου λέει να σας ρωτήσω, να πείτε η καθεμιά τι καταλάβατε σήμερα.

Η κατανόησή σας είναι το δώρο του.

[Ανταλλαγή επιγνώσεων]

Άννα: Ακούγοντας την περσινή συνάντηση διαπίστωσα, ότι είχε αναφερθεί σε μια γυάλα. Σε μια άσκηση καθοδηγούμενου οραματισμού, είπε: «Κρατώ στο ένα χέρι ένα δίχτυ και στο άλλο ένα... σπαθί (νομίζω). Σας ρίχνω το δίχτυ.» Μας σκέπασε με το δίχτυ και με το σπαθί έκοβε τον αέρα. Μετά προχώρησε και στο δεύτερο μέρος βρισκόμαστε πάλι να συνεχίζουμε σαν χρυσόψαρα σε γυάλα. Είπε: «Εκεί που είστε, είναι σημαντικό να αυτοπροσδιοριστείτε». Υπήρχε πολύ συγκίνηση εκείνη την ώρα, όπως είπε. Ήταν πολύ σημαντικός ο αυτοπροσδιορισμός. Είπε: «Ελάτε στη θέση μου, τι πιστεύετε ότι βλέπω κοιτάζοντας από ψηλά, όλες αυτές τις γυάλες με τα ψαράκια.» Και μετά στη συζήτηση, είχαμε την εντύπωση κάποιες, ότι κάθε γυάλα ήταν κύτταρο αλλά μετά σύνδεσε αυτή την εικόνα με το ρόδι και το ότι συμβολίζει τη συνέχεια της συνείδησης και είπε: «Θα τα πούμε την άλλη φορά». Κι εγώ τώρα περιμένω μήπως πει τίποτα για κείνο, που το 'χω απορία.

Απάντηση:

Αυτό που σε κάνει σπόρο, είναι ο αυτοπροσδιορισμός. Είναι η απόφαση της ψυχής να προσδιοριστεί με έναν τρόπο, να αποκτήσει μια ταυτότητα. Όταν συμβεί αυτό, βλέπετε... δεν θα μπορούσατε να καταλάβετε τότε αυτό που μπορείτε τώρα, γιατί τότε κάνατε τα βήματα μέχρι την αίθουσα των κρυστάλλων και είδατε τι σημαίνει αυτός ο κρύσταλλος. **Κάνοντας η ψυχή το σχέδιό της, στην πραγματικότητα αυτοπροσδιορίζεται.** Από ένα τεράστιο πλάνο, παίρνει ένα μικρό μέρος, το ντύνει με ενέργεια και το βάζει στη γη σαν σπόρο. **Τότε ο κρύσταλλος γίνεται σπόρος. Αυτό που γίνεται πύλη για να περάσετε στο προσωπικό σας σύμπαν, στο σύμπαν της Εγώ Ειμί Παρουσίας, τώρα βγαίνοντας γίνεται ο σπόρος.** Αυτόν το σπόρο από ρόδι βλέπετε στην αγκαλιά της μητέρας. Δείχνει τη συνέχεια της συνείδησης, γιατί ποτέ δεν έπαψε να υπάρχει η συνείδηση αλλά από το ευρύ πηγαίνει στο συγκεκριμένο. Από το Πνεύμα βγαίνει το απόσταγμα, η μικρή σταγόνα του ροδιού. Κάθε σπόρος του ροδιού είναι μία όψη, μία συνείδηση και μία συνείδηση που μπαίνει στη μορφή. Συνείδηση και ροή είναι ένα και το αυτό.

Εδώ μπαίνω στα κατατόπια του Ποσειδώνα αλλά θα μου το επιτρέψει. **Συνείδηση και ροή είναι ένα και το αυτό. Αν δεν υπάρχει ροή δεν υπάρχει συνείδηση, δεν υπάρχει αντίληψη.** Η συνέχεια της συνείδησης, το συνεχές που περιγράφουμε, βασίζεται στη ροή -και αυτό μην το ξεχάσετε ποτέ. Μην πάψετε ποτέ να ρέετε. Και ποτέ μην επιτρέψετε να σταματήσει η ροή της ενέργειας στο σώμα σας. Η ροή σας κρατάει ζωντανές, όχι μία ενέργεια που είναι κάπου αποθηκευμένη. Ποτέ. Η διαρκής ροή. Μην πάψετε να ρέετε!

Το σπυρί από ρόδι κρύβει χυμό μέσα του -ένδειξη ροής. Είναι χυμώδεις οι σπόροι του ροδιού. Είναι τόσο πολλοί οι συμβολισμοί που μπορείτε να δείτε, οι λεπτομέρειες. Αυτός ο σπόρος καρπίζει στη μήτρα. Και έτσι να βλέπετε τον εαυτό σας, σαν ένα σπόρο ροδιού που καρπίζει στη μήτρα, στην αγκαλιά της μητέρας.

Θα μπορούσαμε να πούμε ακόμα πολλά πάνω σ' αυτό αλλά η ενέργεια της ημέρας δεν το επιτρέπει. Η διάσπαση της προσοχής σας είναι μεγάλη. Δεν

«Αἶς»
Η Γιορτή του Πλούτωνα - 21.09.2016

εστιαστήκατε καλά και δεν θα το κάνετε από εδώ κι έπειτα – αλλά όλα έγιναν όπως έπρεπε να γίνουν. Και η μικρή γιορτή έλαβε τέλος.

Να θυμόσαστε ότι κάθε συνάντησή σας μαζί μου είναι μια γιορτή για μένα -και για σας.
Και έτσι είναι!

Αυτή η εργασία χορηγείται με άδεια
[Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Παρόμοια Διανομή 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)